

אלישבע גל

פרידות קטנות

מתחילים בקטנות,
פרדה אחת ליום, נגיד,
קטנה, נקדתית,
שלא תצור גרעון ענק
בבת אחת.
אפשר, למשל, להפרד
מברק עינים או גמישות הגו
יום אחד,
למחרת – מבית הקפה הקטן
של בקר-חברות, מפנקס הטלפונים הישן
או מהמערכת בסלון, מהעתון היומי,
מהספרים, מערמת הכתובים
מהמנוי לקונצרט, לתיאטרון
וגם מחנות הירקות שכל השנים.
אחר כך נפרדים מהכי יקרים
אחד אחד.
כשפורסים את הפרדות
הרבה יותר קל
וגם הגיוני, בעצם,
בסוף נפרדים מהעצב.

מלים שהיו יכולות

קירות חדרי משלי רפדתי ספרים
טורים טורים מזגגים
למשפחותם ולבית-אבותם.
חטאתי כלים לכתב במ
גם תאורה מיטיבה התקנתי
במקור פנימי מדיק
לשלף בכפפות שוקקות
את הרך המגיח
מן השקט שבעין הסערה.

מה עולה מן השקט הסמיך הזה?
רק ציוצם הכבוש של עכבישים
ומלמולי עלים בעציצים
והם מפזרים לי את הרגע
של המלים
שהיו יכולות להיות.

